

РЕШЕНИЕ

№ 278

гр. София, 11.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.12.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Мадлен Петрова

Миглена Недева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Балев, като разглежда дело номер **7276** по описа за **2012** година докладвано от съдия Мадлен Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба, подадена от кмета на СО против решение от 06.03.2012г. на Софийски районен съд, 102 състав, постановено по НАХД № 19803/2011г., с което е отменено наказателно постановление № СО-М-Р-11-26-783 от 26.07.2011г. С последното на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 10 000 лева, на основание чл. 80, ал.10 и чл. 85а, ал.1, т.6 от Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално – декоративни елементи и за рекламната дейност на Столична община за нарушение на чл. 36, ал.1 от същата наредба.

Касаторът въвежда доводи за нарушение на материалния закон при постановяване на атакуваното решение, подробно развити в касационната жалба. Искането е за отмяна на съдебния акт и потвърждаване на наказателното постановление.

Ответникът - [фирма], чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба и моли да се отхвърли като неоснователна по съображения, изложени в представената по делото писмена защита.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд, С. град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна

страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 ЗАНН и от надлежна страна.

Разгледана по същество е неоснователна, по следните съображения:

Установената от СРС фактическа обстановка съответства на събраните по делото писмени и гласни доказателства и се възприема изцяло на основание чл. 220 от АПК. Съдът е приел за безспорно доказано обстоятелството, че на посочените в акта и наказателното постановление, дата и място, е поставен описания рекламен елемент – тест и изображение към неограничен кръг адресати, с отправено послание „W..bg – светът на футбола, с площ от 4 кв.м., върху елемент от градската след – телефонен шлем и че за поставянето му не е издадено разрешение. За да отмени наложената за това деяние административна санкция, СРС се е позовал на нищожността на чл. 21, ал. 7 от Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално – декоративни елементи и за рекламната дейност на Столична община /”Наредбата”/, прогласена с влезли в сила съдебни актове на АССГ и ВАС. Наред с това е констатирал, че поставеният рекламен елемент се намира на бул. Х. С., който съгласно Приложение № 7 към чл. 33, ал. 5 от Наредбата попада в IV-та, а не в I-ва зона, както е посочено от административнонаказващия орган. Крайните изводи на съда за незаконосъобразност на наложената имуществена санкция се основават на противоречието между санкционната норма от подзаконовия нормативен акт на СОС със законовата норма на чл. 233, ал. 1 от КТ.

Съгласно чл. 218 от АПК, приложим на основание чл. 63, ал.1 от ЗАНН касационната инстанция е обвързана с посочените в жалбата пороци на решението, съставляващи касационни основания по чл. 348 от НПК. За валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. В разглеждания случай от страна на касатора не се сочат касационни основания по чл. 348, ал.1, т.2 от НПК – съществени нарушения на съдопроизводствените правила, поради което се дължи произнасяне по наведените в касационната жалба основания за неправилно приложение на чл. 233 от ЗУТ и проверката по чл. 218, ал.2 от АПК.

Решението е валидно, допустимо и правилно като краен резултат, но по съображения, различни от изложените в мотивите му. Съображенията за това са следните:

Настоящият касационен състав не споделя правните изводи на СРС, основани на нищожността на чл.21, ал. 7 от Наредбата, както и изводите, че с приемането на санкционни норми в Наредбата, Столичният общински съвет е надхвърлил законовата делегация, предоставена му по силата на чл. 56, ал.2 ЗУТ. Неправилни са и изводите, че е приложена имуществена санкция, установена в нарушение на принципа за законоустановеност на нарушението и на съответното му наказание, тъй като административните нарушения на същите разпоредби се санкционират по чл. 233 ЗУТ.

Обявената за нищожна разпоредба на чл. 21, ал. 7 от Наредбата няма отношение към предмета на процесния спор и е неотносима към законосъобразността на обжалваното наказателно постановление.

Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал.3 ЗАНН, Общинските съвети при издаване на наредби определят съставите на административните нарушения и съответстващите на тях наказания, предвидени в Закона за местното самоуправление и местната администрация – чл.22, ал.4 ЗМСМА. Нормата на чл. 83, ал.1 от ЗАНН изрично предвижда възможност с наредба на общинския съвет да се въвежда налагането на

имуществени санкции на юридически лица и еднолични търговски за неизпълнение на задължения към държавата или общината при осъществяване на тяхната дейност. Съгласно чл. 233 ЗУТ за други нарушения на този закон, приетите от Министерския съвет, съответно издадените от министрите актове по неговото прилагане и другите правила и нормативи по проектирането и строителството, както и на решенията и предписанията, основани на тях, наказанието е глоба от 100 до 500 лв., ако по друг закон не е предвидено по-тежко наказание. Нарушението, за което ангажирана административнонаказателната отговорност на [фирма] не е в кръга на посочените в чл.233 ЗУТ. Поради това неправилно районният съд е приел, че това е приложимата санкционна норма и че е налице нарушение на принципа за законоустановеност на административното нарушение и съответното му наказание при приложението на санкционната норма на чл. 85а от Наредбата.

Изводите на СРС, че в процесния случай се касае за съоръжение – рекламен елемент, по смисъла на Наредбата, съответстват на материалния закон и се споделят изцяло от касационната инстанция, но съдът неправилно е приложил закона при преценката за спазване на императивните изисквания по чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Налице са съществени нарушения при съставянето на акта и издаването на наказателното постановление, които обуславят незаконосъобразност на наложената имуществена санкция на самостоятелно основание. Преди всичко при описание на нарушението не е посочена датата на извършването му. Административнонаказващият орган е приел за дата на нарушението датата на извършената проверка - 18.04.2011г., която в случая не съвпада с датата на поставяне на рекламния елемент. Допуснатото нарушение е съществено, тъй като пречатства съдебния контрол за спазване на сроковете по чл.34 ЗАНН.

Наред с това от събраните в административната преписка и в съдебното производство писмени и гласни доказателства, не се установява по безспорен начин авторството на нарушението по чл. 36, ал. 1 от Наредбата. Фактическите констатации в НП, че поставянето на рекламния елемент е организирано от [фирма] не се подкрепят от наличните по преписката и събраните в производството пред СРС доказателства. Данните от представените по делото писма и становище на главния архитект на СО, писмо - отговор на Б. АД от 27.12.2010г. относно лицето, на което е възложена подмяната на телефонни шлемове на територията на Столична община, както и приетите пред касационната инстанция писмени доказателства относно одобряване на прототип на телефонен шлем, проектна документация за телефонен шлем на Б. като готов промишлен продукт, одобрени схеми за разполагане на новия вид телефонен шлем на територията на СО и правила за разполагането им, не установяват, че именно [фирма] е извършило описаното нарушение по чл. 36, ал. 1 от Наредбата. Според показанията на св. И. и св. Н. авторството на деянието е установено въз основа на отговора на Б. АД. Цитираният отговор съдържа единствено информация, че [фирма], дружество, чийто правоприменик е Б. АД е възложило на [фирма] подмяната на съществуващите тогава телефонни шлемове и разполагането на нови и че това дружеството има право да извършва рекламна дейност от свое име и за своя сметка въз основа на договор, не и информация относно подмяната на процесния телефонен шлем и поставянето на описания в НП рекламен елемент върху него.

По изложените съображения касационната инстанция намира, че крайният извод на СРС за отмяна на атакуваното наказателно постановление е правилен, поради което обжалваното решение следва да се остави в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 от
ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, ПЕТИ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ
РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 06.03.2012г. на Софийски районен съд, 102 състав,
постановено по НАХД № 19803/2011г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: